

Arrest

nr. 243 184 van 27 oktober 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
vertegenwoordigd door zijn voogd X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. HENRION
Place de l'Université 16/4ème étage REGUS
1348 LOUVAIN-LA-NEUVE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, vertegenwoordigd door zijn voogd X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 9 april 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 maart 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 augustus 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 september 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van advocaat O. TODTS, die *loco* advocaat V. HENRION verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 18 december 2018 België is binnengekomen als niet-begeleide minderjarige vreemdeling, diende op 19 december 2018 een verzoek om internationale bescherming in. Op 6 maart 2019 stelt de dienst Voogdij van de FOD Justitie een voogd aan.

1.2. Op 10 maart 2020 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekende brief van 12 maart 2020 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

U werd op 16 januari 2020 van 13.30 uur tot 17.15 uur gehoord in een persoonlijk onderhoud door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS), bijgestaan door een tolk die de taal Pashtu machtig is. Uw advocaat meester Valérie Henrion en uw voogd mevrouw Christine Leclercq waren aanwezig tijdens het volledige persoonlijke onderhoud.

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen beschikt u over de Afghaanse nationaliteit en bent u afkomstig uit het dorp Bedak gelegen in het district Pul-e-Alam van de provincie Logar. U bent een Pashtun van etnische origine en een soennitisch moslim. U verklaart heden 15 jaar oud te zijn en bent nog minderjarig. U hebt twee jongere broers en een jongere zus. Uw vader werkte in een textielwinkel te Pul-e-Alam. U bent nooit naar school gegaan, maar volgde wel koranlessen in de madrassa Ziawul Uloom. Uw paternale oom I. werkte voor de taliban. Na een ruzie thuis waar uw oom I. u geslagen had en uw vader uw oom geslagen had, was uw oom zonder iets te zeggen vertrokken. Nadien kwamen enkele talibanleden bij u thuis vragen stellen om welke reden uw vader uw oom geslagen had. De taliban deelden mee dat uw oom voor hen werkte en zij sloegen uw vader met een geweerkolf. Twee nachten nadien kwamen de taliban terug. Zij vroegen waar uw oom I. was, waarop uw vader repliceerde dat I. met hen was meegegaan en niet was teruggekomen. De taliban vertelden aan uw vader dat uw oom geheimen bewaarde en dat hij 15 dagen de tijd kreeg uw oom te lokaliseren. Indien dat niet lukte, zou u door de taliban worden meegenomen. De taliban kwamen elke 2 nachten om te vragen naar uw oom I. Uw vader en maternale oom G. besloten dat u uit veiligheidsoverwegingen Afghanistan diende te verlaten. Elf dagen nadat de taliban uw vader hadden meegedeeld dat uw oom I. geheimen had, verliet u uw dorp op weg naar Europa. U verliet Afghanistan in de zomer van het jaar 1397 (gregoriaanse kalender zomer 2018) en was zes maanden onderweg om België te bereiken. Uw oom G. bracht u tot een onbekende plaats in Afghanistan van waar uit u verder reisde met een mensensmokkelaar. Via telefonische contacten met uw oom G. kwam u onderweg naar België te weten dat de taliban elke dag naar u vragen. U reisde per wagen naar Iran en verder richting België. U diende hier een verzoek om internationale bescherming in op 19 december 2018.

Ter staving van uw verzoek legt u geen documenten neer.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend.

Meer bepaald werd er u een voogd toegewezen die u bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van uw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van uw verklaringen rekening gehouden met uw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in uw land van herkomst. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196),

het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Deze samenwerkingsplicht in hoofde van het CGVS bestaat er in de eerste plaats in dat het CGVS nauwkeurige en actuele informatie verzamelt over de algemene omstandigheden in het land van herkomst (HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012, §§ 65-68; EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 98). Dit vloeit logischerwijze voort uit het feit dat het doel van de procedure voor de toekenning van internationale bescherming er in bestaat na te gaan of een verzoeker al dan niet nood heeft aan internationale bescherming, en bij de beoordeling van deze beschermingsnood niet alleen rekening moet worden gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, maar ook met algemene omstandigheden in het land van oorsprong op het tijdstip waarop een beslissing wordt genomen (artikel 48/6, § 5 Vw.). Wat de persoonlijke omstandigheden betreft, spreekt het voor zich en wijst ook het EHRM er op dat een verzoeker in wezen de enige partij is die in staat is om informatie over zijn persoonlijke omstandigheden te verschaffen. Bijgevolg rust de bewijslast, voor wat de individuele omstandigheden betreft, in beginsel op de schouders van de verzoeker, die zo spoedig mogelijk alle elementen ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming dient neer te leggen (EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 96).

In het licht van het voorgaande en overeenkomstig artikel 48/6, § 1, eerste lid Vw. bent u derhalve verplicht om van bij aanvang van de procedure uw volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over uw verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan u is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze relevante elementen omvatten luidens artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet onder meer, doch niet uitsluitend, uw verklaringen en alle documentatie of stukken in uw bezit met betrekking tot uw identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom u een verzoek indient.

Niettegenstaande u bij de aanvang van uw persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (zie notities CGVS van 16 januari 2020, p. 2 en 3), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking. Het feit dat u heden als minderjarig wordt beschouwd, ontslaat u niet van deze plicht tot medewerking die immers op elke verzoeker om internationale bescherming rust.

Vooreerst bent u heden geenszins in staat uw identiteit te staven. U legt immers niet het minste document neer ter staving hiervan. U bent niet in het bezit van een authentiek Afghaans paspoort of taskara, noch andere bewijskrachtige documenten. Evenmin beschikt u over een kopie van dergelijke documenten. U legt evenmin documenten noch kopieën van documenten die uw vader, moeder, paternale/maternale oom(s) of grootvader toe(be)ho(o)r(d)en neer en die op zijn minst een indicatie kunnen vormen van uw familiesamenstelling en afkomst (CGVS, p. 7). Het CGVS heeft met andere woorden het gissen naar uw identiteit en familiebanden. Nochtans vormt het vaststellen van iemands identiteit, alsook het familiale netwerk van een niet-begeleide minderjarige vreemdeling, een essentieel gegeven in ieder verzoek om internationale bescherming. Op deze wijze hebt u uw identiteit niet aangetoond. U vertelt hier over enkel dat u geen documenten had en u geen kopie van de documenten van uw ouders meenam omdat u in een haast was, wat een weinig vergoelijkend excuus betreft. Verwacht kan worden dat u de nodige inspanningen levert om zoveel mogelijk documentatie aangaande uw persoon te verzamelen om zicht te bieden op uw identiteit. Indien uw familie meent dat u internationale bescherming behoeft om de redenen die u hier aanbrengt op het CGVS, kan verwacht worden dat zij alles in het werk stellen om alle nodige bewijsdocumenten aangaande u en uw familie mee te geven en/of na te sturen, of minstens een kopie van deze documenten.

Daarnaast zijn uw verklaringen over uw contacten met uw familieleden die achterbleven in Afghanistan dermate vaag en onsamenhangend dat er verdere bedenkingen rijzen bij uw daadwerkelijke profiel, familiesamenstelling en familiebanden.

Door het afleggen van weinig coherente verklaringen over uw contacten met uw familie rijst het vermoeden dat u bepaalde informatie aangaande uw familie en uw bestaande familiale netwerk in Afghanistan of daarbuiten wenst te verbergen voor het CGVS en andere autoriteiten in functie van uw verzoek om internationale bescherming hier. Bovendien brengen deze vaststellingen uw beweerde identiteit verder in het gedrang. Hoewel u beweert dat u heden geen contact meer hebt met uw familie in Afghanistan, bent u niet in staat te verduidelijken om welke reden u hier niet meer in slaagt (CGVS, p. 7). Dit blijft op zich een louter blote bewering van uwentwege. U verklaart dat u geen telefoonnummer hebt van uw familieleden in Afghanistan. Uw oom zou bij uw vertrek weliswaar zijn telefoonnummer op een papiertje hebben neergeschreven dat u in uw broekzak stak. Dat u dit telefoonnummer kwijtraakte toen u van kleren wisselde in Turkije en u daarom geen contact meer kan opnemen met uw oom, is weinig overtuigend en eerder een goedkoop excuus waar u zich achter probeert te verschuilen. Immers indien dit werkelijk het enige telefoonnummer van uw familie was dat u had (CGVS, p.8), kan verwacht worden dat u er niet alleen voorzichtiger mee was omgesprongen maar ook dat u al het mogelijke deed om dit nummer te bewaren zoals bijvoorbeeld door het nummer uit het hoofd te leren of door elders te noteren zodat wanneer u het ene papiertje kwijtraakte u nog over andere middelen beschikte om uw oom te contacteren. Bovendien geeft u toe dat u tweemaal met de mobiele telefoon van de smokkelaar, eens vanuit Turkije en eens vanuit Servië, uw oom hebt opgebeld op dit telefoonnummer. Aldus dat u later dit telefoonnummer via deze smokkelaar niet recupereerde, houdt geen steek temeer u zegt dat de smokkelaar uw oom kende (CGVS, p. 9). U zegt hierover enkel dat de smokkelaar u het nummer niet gaf en hij het zou regelen, wat bezwaarlijk een verduidelikend antwoord kan worden genoemd. In dit verband, kan worden toegevoegd dat het weinig aannemelijk is dat u enkel over het telefoonnummer van één familielid beschikte na uw vertrek uit Afghanistan. Indien uw familie u uit Afghanistan stuurt en hiervoor veel geld betaalt, kan verwacht worden dat zij allerlei maatregelen treft om in contact te blijven staan met u, zodat uw familie kan opvolgen waar u bent en hoe het u vergaat. Aangezien u als niet-begeleide minderjarige vreemdeling alleen in België arriveerde en u hier alleen en zonder uw familie in een voor u vreemde omgeving verblijft, kan aangenomen worden dat elke familiale steun door middel van persoonlijke contacten erg betekenisvol kan zijn. Bovendien blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd dat mobiele telefoons in Afghanistan wijdverspreid gebruikt worden en de meeste huishoudens een of meer telefoons heeft. Volgens het Afghaanse Ministerie van Communicatie en Informatietechnologie, zijn er meer dan 23 miljoen mobiele telefoon gebruikers in Afghanistan. Ook is het gebruik van mobiele telefoons en smart phones in Afghanistan gangbaar geworden waardoor het makkelijker geworden is voor Afghanen in het buitenland om in contact te blijven met hun familie en netwerken in Afghanistan. Verder wordt in deze informatie bevestigd dat families over het algemeen goed geïnformeerd zijn over elkaar en dat Afghanen geweldig zijn in netwerken en het terugvinden van mensen. Aangaande sociale netwerken in Afghanistan stelt deze informatie dat diverse netwerken als familienetwerken maar ook netwerken gebaseerd op stam verbanden, religieuze verbanden, dorpsverbanden en andere constant en absoluut zijn in het dagelijkse leven van een Afghaan. Zo is het zeer moeilijk in te beelden dat een Afghaan volledig alleenstaand zou zijn, zonder contacten te onderhouden met familie of een ander netwerk. Het is echter de uitgebreide familie of het familiaal netwerk dat de centrale steunpilaar vormt binnen de Afghaanse maatschappij, deze kan aldus beschouwd worden als de belangrijkste bouwsteen van de Afghaanse sociale structuur. Binnen deze uitgebreide familie bestaat ook de wederkerige verplichting mekaar te helpen, waardoor de solidariteit onder de familieleden erg groot is. Het collectieve belang van de familie staat boven het individuele belang. Daarom ook is het in de meeste gevallen zo dat de uitgebreide familie als centrale sociale instelling de beslissing maakt om een minderjarige naar Europa te zenden en om van daar uit de familie te onderhouden. U haalt aan dat uw oom en uw vader u naar het buitenland stuurden en dat uw oom uw reis naar het buitenland geregeld heeft, dat erna alle contact met uw familie verbroken raakte is niet aannemelijk. Voorts is het in het licht van bovenstaande merkwaardig te noemen dat uw vader, moeder of andere familieleden zoals uw maternale oom F. en eventuele neven, niet over een telefoonnummer en (mobiele/smart phone) telefoon zouden beschikken waarop u contact kan opnemen met uw familie en dat zij u bij uw vertrek hun contactgegevens niet zouden hebben verstrekt. Toegevoegd kan worden dat uw beide maternale ooms in Logar als chauffeur werken zoals u verklaart en zij vaak naar het centrum reisden (CGVS, p. 17). Verwacht kan worden dat uw beide ooms uitgerust zijn met een (mobiele/smart phone) telefoon en u hen makkelijk kan bereiken. Uw vader was voorts werkzaam in een winkel in het districtscentrum Pul-e-Alam. Dat u heden aldus niet over de mogelijkheid zou beschikken om via de winkel waar uw vader werkt of de sociale contacten van uw vader via zijn werk in deze winkel zoals bijvoorbeeld via Z. die de eigenaar was van deze winkel en die ook een buurman van u betreft, het contact met uw familie te herstellen is ongeloofwaardig te noemen (CGVS, p. 18).

Vervolgens legt u evenmin eensluidende verklaringen af over uw eigen mobiele telefoon. U verklaart initieel dat u voor u naar België kwam geen mobiele telefoon had, maar er nu wel een heeft (CGVS, p. 5).

Even later verklaart u dat uw oom u wel degelijk een mobiele telefoon gaf voor uw vertrek uit Afghanistan, wat niet coherent is aan uw eerdere verklaring (CGVS, p. 10 en 11).

U beweert evenwel dat men uw telefoon en geld afnam in Iran, maar u herinnert zich niet meer waar dit gebeurde in Iran wat verder twijfels doet rijzen bij de waarachtigheid van deze bewering. Ook aangaande uw precieze contacten met uw familie na uw vertrek uit Afghanistan, legt u evenmin coherente verklaringen af. Zo zegt u dat u tweemaal telefonisch contact had met uw oom, met name een keer vanuit Turkije en een keer vanuit Servië (CGVS, p. 9). Nadien had u geen contact meer met uw familie. Hierbij gevraagd door het CGVS of u toen ook uw vader en moeder hebt gesproken, ontkent u dit (CGVS, p. 10). Even later in het persoonlijk onderhoud beweert u echter dat u de eerste keer, in Turkije, wel met uw vader hebt gesproken aan telefoon. Geconfronteerd met deze tegenstrijdige verklaringen, beweert u eerder in het persoonlijke onderhoud wel te hebben gezegd dat u met uw oom én met uw vader zou hebben gesproken. Dit wordt echter tegengesproken door uw eerder opgetekende verklaringen tijdens het persoonlijke onderhoud. Het feit dat u nog minderjarig bent kan het geheel van ongeloofwaardige vaststellingen met betrekking tot uw verklaringen niet opheffen, immers kan ook van een minderjarige verzoeker verwacht worden dat hij een waarheidsgetrouw zicht biedt op zijn werkelijke situatie.

Overigens blijkt dat u eveneens over uw reisweg van Afghanistan tot België uiterst oppervlakkig bent in uw verklaringen tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS, zodat ook de wijze waarop en de omstandigheden waarin u in België arriveerde allesbehalve duidelijk is en er geen geloof kan worden gehecht aan de door u beschreven reisweg vanuit uw dorp Bedak in Pul-e-Alam. U bent evenmin in het bezit van reisdocumenten of andere documenten met betrekking tot uw reis over land van Afghanistan tot België (CGVS, p. 13). Gelet op de duur van uw reis naar België, met name zo verklaart u dat het zes maanden duurde om vanuit Afghanistan België te bereiken, is het des te opvallender dat u nauwelijks op de hoogte bent van uw reisroute en ervaringen alsook dat u niet het minste bewijsstuk kan aanvoeren over uw reisweg en verblijven tijdens uw reisweg. Gevraagd te vertellen over de route die u nam nadat u uw huis in het dorp Bedak verliet, zegt u slechts dat u met uw oom tot een huis in Afghanistan reisde waar u afscheid nam van uw oom (CGVS, p. 8). U weet echter niet waar in Afghanistan dat huis gelegen was. U reisde vervolgens per wagen naar Iran. U weet niet via welke grensplaats dit gebeurde. U blijft verder het antwoord schuldig via welke dorpen, districten en plaatsen u vanuit uw dorp naar Iran reisde (CGVS, p. 13). Dat u onder een deken zat en niet buiten mocht kijken, is opnieuw een flauw excuus te noemen en geldt niet als verschoningsgrond voor uw onwetendheid aangaande uw reisroute.

Vervolgens dient te worden opgemerkt dat u er niet in geslaagd bent uw ingeroepen moeilijkheden in Afghanistan, met name dat u gedwongen rekrutering vreest door de taliban naar aanleiding van uw ruzie met uw oom, geloofwaardig voor te stellen. Diverse onaannemelijkheden en vaagheden in uw verklaringen verhinderen immers dat hier geloof aan kan worden gehecht.

Hoewel u verklaart dat uw paternale oom I. betrokken was bij de taliban, kan u dat geenszins aantonen en blijft dit slechts een blote bewering. U legt geen documenten neer waaruit kan afgeleid worden dat uw oom daadwerkelijk actief is voor de taliban, noch getuigen uw verklaringen van een dermate doorleefdheid en geloofwaardigheid dat u aan de hand daarvan uw vluchtmotieven kan ondersteunen.

Volgens u zou uw oom I. zich ongeveer zes maanden voor uw moeilijkheden met de taliban aanvingen, hebben aangesloten bij de taliban. Uw oom gebruikte zijn studies in Pul-e-Alam als dekmantel voor zijn activiteiten bij de taliban. U weet echter bitter weinig over uw oom, behalve dan dat hij studeerde en lid van de taliban is. Gelet op de betekenisvolle rol van uw oom I. in uw vluchtaanleiding uit Afghanistan, kan verwacht worden dat u beter op de hoogte zou zijn over het doen en laten van uw oom I. Dat u dat niet bent, stelt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas sterk op de proef. Bovendien woonde u samen met uw gezin en uw oom I. in hetzelfde huis en had u aldus de mogelijkheid meer te weten over hem (CGVS, p. 15). Zo weet u niet waar in Pul-e-Alam noch aan welke school in Pul-e-Alam uw oom studeerde. Welke studierichting uw oom studeerde of welke lessen hij nam, is u tevens onbekend. Gevraagd te vertellen over uw oom I., wat voor persoon hij is, welke band u had met hem en welke band uw vader had met hem; is uw eerste reactie dat u de vraag niet begrijpt (CGVS, p. 22, 23). Wanneer het CGVS daarop vraagt uw oom te beschrijven, ontwijkt u opnieuw de vraag en vraagt u zelf welke soort beschrijving nodig is. Nogmaals de vraag geherformuleerd door het CGVS en gevraagd wat u kan vertellen over uw oom als u aan hem denkt, geeft u nog steeds geen antwoord op de vraag en stelt u opnieuw zelf een vraag met name of hiermee zijn uiterlijk wordt bedoeld waarop het CGVS dan vraagt zijn uiterlijk en innerlijk te omschrijven. Nadat het CGVS tot vier maal toe de vraag stelde te vertellen over uw oom, geeft u tenslotte een wel zeer bondige en weinig levendige omschrijving van uw oom. U zegt alleen maar over uw oom dat hij er uit ziet zoals u, hij is groot, heeft een baard en lang haar, hij was niet veel thuis, vroeg in de ochtend vertrok hij en pas laat kwam hij naar huis (CGVS, p. 23).

Uw omschrijving van uw oom, die aan de basis lag van al uw moeilijkheden in Afghanistan en de aanzet vormde tot uw vertrek, bleef beperkt tot bovenstaande. Uw wel zeer oppervlakkige kennis over uw oom komt de geloofwaardigheid van uw verklaringen geenszins ten goede.

Uw kennis aangaande de activiteiten van uw oom bij de taliban of zijn rol bij de taliban, blijkt al even gering te zijn wanneer het CGVS hiernaar polst. Gevraagd te vertellen over de betrokkenheid van uw oom bij de taliban en wat u daar over weet, zegt u alleen maar dat uw oom u niet vertelde over zijn activiteiten. Verwijzend naar uw verklaringen dat uw oom u tweemaal of driemaal had aangesproken eerder om de taliban te vervoegen omdat het goede mensen zijn en dat uw oom u wilde leren hoe wapens te gebruiken, is het niet aannemelijk dat uw oom u niets zei over zijn activiteiten (CGVS, p. 23). Bovendien verhindert dit niet om op andere wijze te weten te komen wat uw oom precies deed bij de taliban. Het is merkwaardig dat u geen verhalen of anekdotes over het engagement van uw oom l. bij de taliban via uw vader, uw oom, andere verwanten of dorpelingen ter ore zijn gekomen temeer u uw asielrelaas stoelt op het profiel van deze oom. Verder gepeild naar de activiteiten van uw oom bij de taliban, zegt u nogmaals dat uw oom u daar niets over vertelde en voegt u eraan toe dat uw oom vocht tegen het Afghaanse leger en dat uw oom geheimen had (CGVS, p. 24). Behalve deze veralgemeningen, slaagt u er geenszins in concrete informatie te verschaffen over uw oom bij de taliban. Hierop gevraagd of u al dan niet aanvallen kent waaraan uw oom heeft deelgenomen, blijft u het antwoord op de vraag schuldig maar u blijkt merkwaardig genoeg wel te weten dat het om geen grote aanvallen ging wat enigszins bizar te noemen is aangezien u geen van de aanvallen waaraan uw oom deelnam kan omschrijven. Voorts weet u evenmin hoe en om welke reden uw oom zich aangesloten zou hebben bij de taliban. Uw kennis aangaande de taliban groepering waarvan uw oom l. lid is, blijkt al evenzeer louter algemeen en stereotiep te zijn wat niet in overeenstemming is met uw ingeroepen vrees. Immers, indien u daadwerkelijk werd geviseerd door deze taliban groepering, kan verwacht worden dat u beter op de hoogte zijn over deze groepering en dat u alles in het werk stelde om meer te weten te komen. Over deze taliban groepering weet u enkel te zeggen dat de taliban nooit hun identiteit prijsgeven en zij overdag gewone kleren dragen maar in de nacht tulbanden dragen (CGVS, p. 24). Behalve deze nietszeggende omschrijving van de taliban groepering waarvan uw oom lid was en waarvan enkele leden meermaals naar uw huis waren gekomen op zoek naar uw oom, geeft u geen concrete informatie waardoor alle geloofwaardigheid van uw verklaringen dan ook zoek is. Nogmaals gevraagd wat u weet over deze taliban groepering zegt u slechts dat u de taliban leden die naar uw huis kwamen niet kent, u kon hun aangezicht niet zien maar weet wel nog dat het grote mannen zijn. U weet niet wie de commandant is van de groepering noch kan u namen van andere leden van deze specifieke groepering opnoemen. U weet verder niet vanwaar deze taliban afkomstig waren. Ofschoon u beweert dat er elke nacht een gevecht was aan de (militaire) basis van het Afghaanse leger en de Amerikanen, kan u ook dat niet aantonen. Gevraagd door het CGVS op welke plaats deze gevechten dan gebeurden, gebruikt u opnieuw een veralgemening en zegt u dat dit gebeurde in gans Logar, in andere dorpen en nabij de basis zonder dat u exacte plaatsnamen of dorpsnamen weet op te noemen. U ontkent dat er taliban bolwerken zijn in de regio. Rekening houdend met uw uiterst gebrekkige kennis aangaande uw oom, diens rol bij de taliban en de taliban groepering waarvan hij lid was en die u viseerden; kan er evenmin nog geloof gehecht worden aan uw ingeroepen moeilijkheden met de taliban daar deze onlosmakelijk verbonden zijn hieraan.

Met betrekking tot de start van uw problemen met de taliban, met name uw ruzie met uw oom, dient het volgende nog te worden aangestipt. Dat u uw oom confronteert met zijn late thuiskomst waarop uw oom u sloeg en uiteindelijk het huis verliet (CGVS, p. 20), is niet in overeenstemming te brengen met uw verklaringen dat u voordien al wist dat uw oom bij de taliban was aangesloten en dat u bang was voor hem om die reden (CGVS, p. 23). U was daarnaast ook bang voor uw oom omdat hij u al enkele keren gevraagd had om de taliban te vervoegen. In deze context, en a fortiori rekening houdend met de traditionele Pashtun tradities waaruit u stamt, is het wel zeer tegenstrijdig te noemen dat u als minderjarige neef uw oom bij zijn thuiskomst vraagt waarom hij het zo laat gemaakt had, waarna de ruzie met uw oom begon. Des te meer u zelf verklaart dat uw oom de gewoonte had om in de ochtend vroeg thuis te vertrekken en pas laat thuis te komen, en dat uw oom enkel thuis was om te slapen (CGVS, p. 24). Uw verklaringen zijn derhalve allesbehalve inhoudelijk consistent te noemen. Daarenboven getuigt het van weinig ernst dat de taliban uw oom thuis komen zoeken en daarbij open en bloot te kennen geven aan uw vader dat uw oom geheimen bewaarde en dat uw vader hem om die reden binnen 15 dagen diende te lokaliseren (CGVS, p. 21). Indien uw oom werkelijk waardevolle informatie bezat van de taliban, is het niet aannemelijk dat de taliban dat aan uw vader, die geenszins als een vertrouweling van de taliban kan worden bestempeld, prijsgaven.

Aangaande uw bewering dat de taliban ermee dreigde u in te lijven en op te leiden tot zelfmoordterrorist (CGVS, p. 26), kan in het licht van bovengenoemde uiteenzetting niet het minste geloof gehecht worden.

Toegevoegd kan worden dat het gegeven dat uw familie heden nog steeds in uw huis in het dorp woont en zij het volgens uw verklaringen goed stellen (CGVS, p. 9), de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen ondersteunt. Immers staat dit in schril contrast met de aard van de bedreigingen die de taliban jegens uw vader eerder hadden geuit. Zo beweert u dat de taliban uw vader een deadline gaf van 15 dagen waarbinnen uw oom diende gevonden te worden anders zou u worden meegenomen. Aangezien u heden in het buitenland bent en ook uw oom I. niet meer thuis gekomen is, is het gezien de brutaliteit waarmee de taliban tewerk gaat merkwaardig te noemen dat de taliban verder geen maatregelen nam jegens uw familie in het dorp en zij allen nog thuis wonen zonder dat zij noemenswaardige problemen met de taliban vermelden (pp. 10, 13, 21, 22). U verklaart enkel dat de taliban nog naar u zou vragen. Hierbij dringt de vraag zich op om welke reden de taliban het zo gemunt heeft op u en maanden na uw vertrek uit het land nog steeds naar u zouden vragen. Indien de taliban effectief een signaal wilde geven aan uw familie omdat uw oom verdwenen zou zijn, kan verwacht worden dat zij op andere wijze daad bij woord zouden gevoegd hebben en niet blijven vragen naar een jongen als u die tot zover geen rol speelde bij de taliban noch andere betekenis had voor de taliban. Om volledig te zijn, kan verwezen worden naar het feit dat gedwongen rekrutering door de taliban een zeldzaam fenomeen betreft. Informatie waarover het CGVS beschikt werd toegevoegd aan het administratieve dossier.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019 (beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden.

Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden

met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op high profile doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met high profile doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die geviséerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Logar te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017 (pag. 1-68 en 191-194, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>); EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018 (pag. 1-24 en 108-110, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>); en het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019, (pag. 1-66 en 206-210, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf), blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Logar behoort tot de centrale regio van Afghanistan en wordt in de Easo Guidance Note bestempeld als een provincie waar willekeurig geweld niet op grote schaal plaatsvindt en er dus een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar de provincie een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie Logar ruw geschat 419.000 inwoners heeft en dat er in 2018 in de gehele provincie 143 burgerslachtoffers vielen. Tijdens de rapporteringsperiode vonden 151 incidenten gerelateerd aan de opstandelingen plaats. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Logar in zijn geheel relatief laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de Taliban en andere gewapende groeperingen actief zijn in de provincie. Het merendeel van de gewelddaden die in Logar plaatsvinden zijn voornamelijk doelgericht van aard en het geweld neemt er voornamelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen opstandelingen en Afgaanse veiligheidsdiensten, targeted killings en complexe aanvallen. Hoewel het geweld in de provincie hoofdzakelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden. Intern ontheemden in de provincie zoeken hun toevlucht voornamelijk binnen de provincie of in aangrenzende provincies.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Logar actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Logar in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Logar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Pul-e-Alam in de provincie Logar. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Ten aanzien van de opmerkingen van uw voogd die aan het CGVS werden overgemaakt op 25/02/2020 en waarvan bijlage in het administratief dossier, dient te worden vastgesteld dat deze geen ander licht kunnen werpen op de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming door het CGVS. Ongeacht het aantal keer dat de taliban uw woning zouden hebben bezocht nadat uw oom I. verdween, kan er geen geloof worden gehecht aan uw asielerelaas omwille van bovenstaande redenen. Dat u volgens uw voogd een kwetsbaar profiel zou bezitten, depressief zou zijn, slecht zou eten en sociale contacten zou schuwen, blijkt nergens dat uw psychische gesteldheid van dergelijke aard is dat u niet in staat bent een persoonlijk onderhoud af te leggen. Het persoonlijk onderhoud is immers in normale omstandigheden verlopen. U legt evenmin medische attesten neer waaruit psychische moeilijkheden zouden kunnen blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister belast met Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel een schending aan van de volgende bepalingen:

*"- het artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende het statuut van vluchtelingen;
- de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen;
- het artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking)
- de artikelen 15,16 en 17 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking)
- het artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie de rechten van de verdediging
- de artikelen 1319, 1320 en 1322 van het Burgerlijke Wetboek (miskenning van de bewijskracht en draagwijdte van een akte)
- het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen."*

Na een theoretische uiteenzetting, gaat het verzoekschrift in op (1) verzoekers medewerkingsplicht, (2) de motivering over de vluchtelingenstatus en (3) de motivering over de subsidiaire beschermingsstatus.

(1) verzoekers medewerkingsplicht

Verzoeker meent dat onvoldoende rekening werd gehouden met zijn jonge leeftijd, evenals zijn leeftijd wanneer hij in Afghanistan verbleef wanneer hij werd gehoord, alsook dat hij ongeletterd is. De bestreden beslissing is strijd met de bepalingen die van toepassing zijn, namelijk artikel 2, tweede lid, en artikel 14 van het Koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Hij verwijst tevens naar het Verslag aan de Koning, de website van het Commissariaat-generaal en de Guidelines van het UNHCR. *In casu* werd verzoekers jonge leeftijd en zijn kwetsbaarheid niet correct beoordeeld, zoals blijkt uit de notities van het persoonlijk onderhoud en de bestreden beslissing.

Verzoeker licht verder toe als volgt:

"1) De jonge leeftijd van de eiser

De eiser is 15 jaar oud. Hij is inderdaad eind 2004 geboren. Toen hij in België aangekomen is, was hij net 14 jaar oud.

Hij heeft bijgevolg zijn land verlaten terwijl hij nog 13 jaar oud was.

De feiten die aan de basis zijn van zijn vlucht hebben plaatsgenomen terwijl hij nog zeer jong was.

Aan die leeftijd, kan het niet van hem verwacht worden dat hij details kan geven in verband deze gebeurtenissen, bijvoorbeeld de organisatie van zijn reisweg... Hij kan natuurlijk geen wegbeschrijving geven van een reis die hij gedaan heeft terwijl hij ong. 13 jaar oud was en zeker niet indien hij de regio niet kende (zie NPO, pp. 12-13).

Dit gebrek aan maturiteit kan ook uitleggen wat door de verwerende partij wordt gezien als "nonchalance" of het feit dat hij moeilijkheden kent om zijn familie terug te vinden.

Uit de Guidelines van UNHCR, komt het uit dat een kind die minder dan 16 jaar oud is, moet beschouwd zijn als zonder afdoend maturiteit te hebben om een vrees voor vervolging te kunnen uiten.

De eiser is minder dan 16 jaar oud en was nog jonger toen de feiten zich verlopen.

2) De maturiteit van de eiser

De eiser was jong toen de feiten zich verlopen zijn en toen hij gehoord werd.

Men moet bovendien rekening houden zijn met eigen maturiteit, op basis van een duidelijke en concrete analyse van zijn situatie, maar ook op basis van zijn sociale en culture achtergrond.

Het komt duidelijk uit het gehoorverslag dat de eiser over een beperkte maturiteit beschikt, hij weet bijvoorbeeld niet wat zijn geboortedatum is (NPO, p. 5), kent de Belgische kalender niet terwijl hij al meer dan één jaar in België verblijft (NPO, p. 6).

Deze kwetsbaarheid komt onder andere uit het feit dat de eiser niet naar school heeft kunnen gaan maar enkel naar de madrassa.

De eiser is bijgevolg ongeletterd.

Omdat hij nooit naar school is geweest, kan hij ook niet begrijpen wat de verwachtingen van een asielpcedure zijn.

Sinds zijn aankomst in België en geconfronteerd met de nood om bewijsdocumenten te verzamelen, heeft hij geprobeerd om deze te bekomen maar zijn middelen blijven beperkt (zie infra).

3) Het gebrek aan aandacht aan de kwetsbaarheid van de eiser in de bestreden beslissing

De bestreden beslissing is gemotiveerd door het feit dat de verklaringen van de eiser over de contacten met zijn familieleden "vaag en onsamenhangend" zouden zijn of dat zijn kennissen over zijn oom, diens rol bij de taliban gebrekkig zouden zijn.

De eiser kan inderdaad niet zeggen wat zijn oom studeerde of bij welke Taliban groeperingen hij actief was.

Het feit dat de eiser niet in staat om verdere informatie te kunnen geven over deze elementen is geen reden om te beoordelen dat hij geen vrees voor vervolging heeft.

Die appreciatie is in scheiding met internationale standaarden om de vrees voor vervolging van een minderjarige vreemdelingen te beoordelen.

De Guidelines van de UNHCR stelt dat indien de minderjarige vreemdeling geen afdoend maturiteit heeft om zijn vrees voor vervolging te kunnen vaststellen, is het belangrijk om aandacht te geven aan objectieve factoren ("Lorsque le mineur n'a pas atteint un degré de maturité suffisant pour que l'on puisse établir le bien fondé de ses craintes de la même façon que chez un adulte, il conviendra peut-être d'accorder plus d'importance à certains facteurs objectifs », §217).

Eén van deze factor is de situatie van de familie van de minderjarige asielzoeker.

Op dat vlak, is het merkwaardig te noteren dat de eiser zijn land is verlaten zonder voorbereiding, zonder identiteitsdocumenten, zonder veilige manier om zijn familie te contacteren,... wat toont dat zijn vertrek het gevolg is van een beslissing van zijn ouders om zijn leven te redden, die niet tijdens maanden georganiseerd werd.

De Guidelines van UNHCR beschouwen dat de beslissing van de ouders om hun kind naar het buitenland te sturen, omdat die ouders vrezen voor hun kind, een vermoed is van de vrees voor vervolging van het kind:

"Il faudra tenir compte de la situation des parents et des autres membres de la famille, notamment de leur situation dans le pays d'origine du mineur. S'il y a lieu de penser que les parents souhaitent que leur enfant demeure hors de son pays d'origine parce qu'ils craignent avec raison qu'il n'y soit persécuté, on peut présumer que l'enfant lui-même partage cette crainte" (§218).

In het bijzonder, wat het aangehaalde gebrek aan geloofwaardigheid van de verklaringen van de eiser betreft, toont de bestreden beslissing een absoluut gebrek aan aandacht aan de leeftijd en maturiteit van de eiser, wanneer het aan de eiser verweten is dat hij niet afdoend details kan geven over de activiteiten van zijn oom bij de Taliban.

Het feit dat de eiser geen details kan geven dat degenen die hij al verzorgd heeft, is geen aanwijzing van een gebrek aan geloofwaardigheid of medewerking aan de vaststelling van de feiten.

Het feit dat deze miskenningen aan hem verweten werden, is in tegenstelling een duidelijke aanwijzing van het feit dat verwerende partij de maturiteit van de eiser niet goed heeft beoordeeld.

Deze belangrijke tekortkomingen in de analyse van de verwerende partij moeten, ten minst, tot de vernietiging van de bestreden beslissing leiden."

(2) de motivering over de vluchtelingenstatus

De bestreden beslissing heeft onvoldoende rekening gehouden met het feit dat de gebeurtenissen plaatsvonden toen verzoeker slechts 13 jaar oud was en hij tot op heden nog altijd maar 16 jaar oud is. Verzoeker is een Afghaanse jonge man en in zijn cultuur is het ondenkbaar om vragen te stellen aan de ouderen. De bestreden beslissing toont in zijn geheel een gebrek aan begrip voor de Afghaanse cultuur en manier van leven. De beslissing is gestereotypeerd en niet aangepast aan verzoekers situatie.

Hij bekritiseert de motivering van de bestreden beslissing als volgt:

"1) Het gebrek aan bewijs van de identiteit

Verwerende partij verwijt aan de eiser om geen document te kunnen neerleggen ter ondersteuning van zijn identiteit. Het feit dat de eiser zou in een haast het land hebben moet verlaten zou een "weinig vergoelijkend excuus" betreffen.

De eiser heeft niettemin nooit over een Taskera genieten. Hij was redelijk jong toen hij het land verliet (minder dan 14 jaar oud) en had bijgevolg nooit de nood aan zo'n document gehad. De eiser ging inderdaad niet naar school, moest niet werken en reisde nooit buiten zijn eigen dorp.

De eiser legde evenals uit dat zijn ouders niet noodzakelijk vond om identiteitsdocumenten te maken terwijl hij nog geen 18 jaar oud was (NPO, p. 11).

Het feit dat hij in haast zijn land moest verlaten is wel een excuus om geen document te kunnen neerleggen. Het zou integendeel onlogisch zijn dat de eiser, die in gevaar was, de tijd zou nemen om de nodige stappen uit te voeren om een Taskera te bekomen voordat hij zijn land vluchtte.

De eiser is ongeschoold en komt uit een klein dorp. Hij had niet perse de opportuniteit om een kopie van de identiteitsdocumenten van zijn ouders te maken. Bovendien, was de eiser niet geïnformeerd over de werking van de asielprocedure in Europa en het belang om deze identiteitsdocumenten te voorstellen.

De verwachtingen van de verwerende partij zijn onredelijk.

Verwerende partij weet, of ten minst moet weten, dat Afghaanse staatsburger bijna nooit over een paspoort genieten.

Verzoekende partij kan bovendien het critici van de verwerende partij nog minder begrijpen dat de identiteit en herkomst van de eiser blijkt niet bestreden te zijn: het is niet bestreden dat de eiser minderjarig is en ook niet dat hij afkomstig is uit provincie Logar.

Zelf als de eiser andere identiteitsdocumenten had kunnen neerleggen, zou de verwerende partij blijkbaar geen rekening ervan genomen gezien zij, in alle haar beslissingen betreffende Afghaanse asielzoekers, verwijst naar corruptie in Afghanistan en het feit dat alle documenten kunnen worden nagmaakt.

De eiser heeft bovendien uitgelegd dat hij zijn best doet om contact opnieuw te nemen met zijn familie, door landgenoten die in België zijn en in Logar zijn familie zou kunnen terugvinden maar kreeg tot op heden geen opportuniteit om zijn familie te contacteren:

"ik vroeg mensen te spreken naar mensen in Logar, jongen in centrum wil me niet helpen hij wil zijn vader niet in problemen brengen" (NPO, p. 17).

2) De familiale situatie van de eiser

Verwerende partij stelt dat de verklaringen van de eiser over zijn contacten met zijn familie vaag en onsamenhangend zouden zijn, zodat zij twijfel heeft over zijn daadwerkelijke profiel.

Verzoekende partij stelt vast dat de verwerende partij zich baseert op elementen van details, die niet relevant zijn, om de familiale achtergrond van de eiser te analyseren, terwijl de verklaringen van de eiser over zijn familiale situatie en samenstelling samenhangend zijn. Zijn herkomst en sociale achtergrond, het feit dat hij niet geschoold is, dat hij samen met zijn ouders leefde, blijken niet bestreden te zijn. Die zijn niettemin meer relevant elementen om het verzoek tot internationale bescherming van de eiser te analyseren.

Bovendien, zijn bepaalde critici van de verwerende partij niet gegrond of de eiser werd niet altijd met deze zogenaamde tegenstrijdigheden geconfronteerd en, bijgevolg, niet in de gelegenheid gesteld om deze elementen verder uit te leggen.

a) De omstandigheden waarin de eiser het telefoonnummer van zijn oom heeft kwijtgeraakt

De eiser legde uit dat hij in Turkije het papier waarop hij het telefoonnummer van zijn oom had genoteerd had kwijtgeraakt.

Verwerende partij vindt dat de eiser meer aandachtig zou hebben moeten zijn met dit nummer, op andere plaatsen zou hebben kunnen noteren of van buiten geleerd. De eiser heeft bovendien twee keren zijn oom gebeeld met de telefoon van de smokkelaar en zou op dat moment die nummer kunnen terugkrijgen.

De eiser heeft uitgelegd in welke omstandigheden hij had zich moet omkleden en dit papier heeft kwijtgeraakt:

"toen we naar Turkije gingen moesten we van de smokkelaar andere kleren aandoen mijn papiertje dat in de broekzak en ik gooide de kleren weg" (NPO, p. 7).

De eiser had vergeten dat dit papier in zijn broekzak zich bevond.

De eiser was toen 13 jaar oud. Hij was voor de eerste keer in zijn leven buiten zijn herkomstland, buiten zijn district, onder de instructies van de smokkelaar, onder weg naar een onbekende plaats,...

In deze omstandigheden en rekening houden met zijn heel jong leeftijd, is het niet per se ongeloofwaardig dat de eiser verstoord werd en niet vooruitziend, door dit nummer op andere plekken (maar welke?) te noteren. Hij heeft nooit voorzien dat hij dit papiertje zou kunnen verliezen.

De eiser is ongeschoold. Het is enkel in België dat hij leerde te rekenen. Hou zij hij dit nummer van buiten kunnen leren?

De eiser heeft inderdaad niet aan de smokkelaar het nummer van zijn oom gevraagd. De eiser heeft meermaals uitgelegd dat die smokkelaar brutaal en agressief was (zie o.a. NPO, pp. 9, 10, 13 en 22).

De eiser zou nooit hebben durven vragen. Opnieuw, moet men niet vergeten dat de eiser enkel 13 jaar oud was.

De eiser heeft bovendien niet de opportuniteit gehad om dit nummer te herschrijven na deze twee korte contacten met zijn oom vanuit Turkije en Servië: hij was toen onder weg, onder de druk en zonder mogelijkheid om iets te noteren (geen papier, geen pen, geen eigen GSM,...).

b) Over het gebruik van GSM in Afghanistan

Verwerende partij vindt ongeloofwaardig dat de eiser enkel over het telefoonnummer van zijn oom beschikte. Zij verwijst naar het feit dat "mobiele telefoons wijdverspreid gebruikt worden en de meeste huishouden een of meer telefoons heeft".

Om een telefoon te kunnen gebruiken, is het niettemin bereik wel noodzakelijk...

Het artikel toegevoegd aan het administratieve dossier zegt niet anders, toen dit stelt dat:

Mobile phone internet is received solely through the systems of three providers: Roshan, Etisat and Mobile Telephone Networks. With an estimated five million users, Roshan is the leading provider in this market. As a Kabul friend told me, "Everybody has a mobile in Kabul; internet [only a] few."

Het administratieve dossier houdt geen informatie waaruit blijkt dat bereik is in het dorp waaruit de eiser afkomstig is.

Verwerende partij blijkt bovendien te vergeten dat de eiser in haast moet vertrekken en dat zijn reis niet tijdens maanden georganiseerd werd. Het is in deze omstandigheden niet ongeloofwaardig dat de organisatie rond de mogelijkheden om zijn familie om de hoogte te houden beperkt waren aan het telefoonnummer van de oom.

c) De eiser zou andere personen kunnen contacteren

Verwerende partij stelt dat de eiser zou zijn familie kunnen proberen contacteren door zijn twee andere omen die in Logar werken of via de winkel waarin zijn vader werkte.

De eiser heeft het nummer van zijn oom G. verloren. Hij heeft nooit de contactgegevens van F. gehad.

De eiser beschikt over weinige informatie om deze personen terug te vinden.

De eiser werd bovendien door G. gevraagd om niet meer proberen te contacteren, gezien zij problemen met Taliban hadden door de eiser:

"maternale oom zei taliban vielen hem lastig ik mag niet bellen en hij ging zijn telefoonnummer wegdoen"(NPO, p. 9)

De eiser heeft uitgelegd hoe hij door landgenoten in zijn ontvangencentrum probeerde contact te herstellen met zijn familie maar dat die andere Afghanen weigerden pogingen te ondernemen om de familie terug te vinden, uit vrees voor hun eigen familie (NPO, p. 17).

De eiser zou moeilijk zijn familie kunnen contacteren door de winkel van zijn vader terwijl het duidelijk is uit zijn verklaringen dat hij zeer weinig informatie heeft over die tewerkstelling en hij de collega van zijn vader niet kent:

"hij werkt in Puli Alam met onye buur die had een stoffenwinkel

[..]

Wat is de naam van winkelier

Z.

Waar?

in hoofdstad maar ik weet niet waar

Bent u in de winkel geweest?

nee

Waarom niet?

vader liet me dat niet toe" (NPO, p. 18)

d) De eiser zou tegenstrijdig zijn over het bezit en het verlies van een eigen telefoon

Verwerende partij stelt dat de verklaringen van de eiser tegenstrijdig zouden zijn met elkaar betreffende het bezit van een eigen telefoon. Hij zou aanvankelijk hebben verklaard dat hij geen telefoon had en verder dat hij een telefoon van zijn oom kreeg maar die verliest onder weg naar Europa.

Verwerende partij maakt een verkeerdelijk samenvatting van de verklaringen van de eiser.

De eiser werd nooit gevraagd of hij een telefoon bezat voordat hij in België aankwam maar of hij een telefoonnummer had ("Voor u naar BE kwam welk telefoonnummer had u dan?", NPO, p. 5).

De eiser had geen eigen telefoon en geen telefoonnummer.

Verder tijdens het persoonlijke onderhoud, legt hij duidelijk uit dat in zijn regio van herkomst, enkel volwassenen een eigen telefoon bezitten (NPO, p. 10). De telefoon die hij kreeg toen hij het land verliet was niet zijn eigen telefoon. Dit was een zeer basis telefoon overhandigd door zijn oom. De eiser beschouwt die telefoon niet als zijn eigendom.

De eiser kende bovendien het nummer verbonden met de telefoon niet en wist niet hoe die te gebruiken (NPO, pp. 10-11).

Betreffende de omstandigheden waarin de eiser die GSM en zijn geld is verloren, stelt de verwerende partij dat het opmerkelijk is dat de eiser niet zich herinnert waar hij dit verloren heeft.

Verwerende partij heeft inderdaad aan de eiser gevraagd waar hij die GSM en zijn geld verloren had maar heeft geen verdere vragen gesteld over de omstandigheden waarin hij die dingen kwijttraken.

De eiser kreeg bijgevolg niet de opportuniteit om de geloofwaardigheid van het verlies van zijn telefoon te herstellen, gezien hij niet geconfronteerd werd met dit element...

De eiser wenst bijgevolg verder uit te leggen in welke omstandigheden hij heeft de GSM van zijn oom verloren en kan enkel dit doen door huidig beroep, gezien hij niet ondervraagd werd tijdens het persoonlijke onderhoud over dit element.

Toen de eiser de grens overstak, werd hij overgebracht naar een huis van de smokkelaar. Op dat moment, werd de eiser geslaagd door vier personen die samen met de smokkelaar werken. De telefoon en zijn geld werden op dat moment door deze personen gestolen.

De eiser is niet gefamiliariseerd met geografie van Iran en kent inderdaad de naam van de plaats waar hij verbleef niet...

e) De eiser zou tegenstrijdig zijn over de oproepen naar zijn oom

Verwerende partij stelt dat de verklaringen van de eiser over de twee oproepen die hij maakt tijdens zijn reisweg naar Europa naar zijn oom tegenstrijdig zouden zijn.

De eiser zou aanvankelijk hebben verklaard dat toen hij vanuit Turkije zijn oom opbelde, hij niet met andere personen sprak, terwijl hij verder uitlegde dat hij ook met zijn vader kon spreken.

Op ieder moment dat de eiser werd ondervraagd over het eerste telefonische contact dat hij met zijn oom had, heeft hij telkens verklaard dat dit contact zeer summier was, minder dan 2 minuten en dat hij weinig tijd om met zijn familie te spreken ("ik vroeg hoe het ging en ouders, iedereen was ok zei hij en dan nam sm de telefoon uit mijn handen", NPO, p. 9; "de smokkelaar gaf me niet veel tijd", NPO, p. 10; "vader was bij hem ik sprak 2 woorden met hem", NPO, p. 13; "toen ik belde van Turkije sprak ik enkele woorden en dan werd de telefoon weggenomen van mij", NPO, p. 22).

Tijdens de eerste oproep, heeft de eiser meestal met zijn oom gesproken. De oom probeerde de telefoon aan de vader van de eiser te overhandigen maar op dat moment, sloot de smokkelaar de oproep af. De eiser heeft letterlijk twee woorden met zijn vader kunnen wisselen. Enkel een basis begroeting en geen echte discussie.

Daarom verklaarde hij aanvankelijk (NPO, p. 10) dat hij met zijn oom sprak, niet met zijn vader ("de smokkelaar gaf me niet veel tijd"). De eiser beschouwt niet dat hij effectief met zijn vader heeft kunnen bespreken. De eiser heeft wel al op dat moment uitgelegd dat zijn oom bij zijn ouders was.

Zijn verklaringen zijn bijgevolg niet per se tegenstrijdig met elkaar maar de eiser werd enkel aanvankelijk onvolledig in zijn verklaringen over het precieze verloop van zijn eerste telefonische contact.

3) De reisweg

Verwerende partij stelt evenals dat de verklaringen van de eiser betreffende zijn reisweg "uiterst oppervlakkig" zouden zijn.

Zij verwijt aan de eiser om geen bewijs (!) van die reisweg te kunnen voorleggen en niet te kunnen beschrijven door welke gebieden, districten, hij gepasseerd is en op welke plaats hij de grens is overgestoken.

Die critici is opnieuw onbegrijpelijk, rekening houden met het feit dat niet bestreden is dat de eiser effectief afkomstig is uit Logar en dat er geen twijfel werden geuit over zijn recente verblijfplaatsen.

De eiser heeft sowieso het land moet verlaten, districten moeten doorreizen, de grens moet oversteken,... zijn verklaringen over die moeilijke weg, zijn problemen en spanningen met de smokkelaar zijn duidelijk en niet per se bestreden.

Betreffende het gebrek aan bewijs, is de motivering van de bestreden beslissing onbegrijpelijk en toont het gestereotypeerd karakter van de beslissing, die helemaal niet in rekening neemt het feit dat de eiser 13 jaar oud was toen hij zijn land verliet en het feit dat hij afkomstig is uit Afghanistan, en niet een Europees land.

Wat voor bewijzen zou de verwerende partij verwachten, voor zo'n illegale reis? Ticketjes, ontvangstbewijs van de smokkelaar, verblijfsattest,...? Het enige document dat de eiser zou hebben kunnen voorstellen is foto's van de reis. De eiser heeft niettemin duidelijk uitgelegd dat hij niet over een telefoon beschikte. De telefoon die door zijn oom werd overhandigd was een oude en basistelefoon en de eiser heeft die verloren toen hij de grens overstak.

Betreffende de overgestoken gebieden om Afghanistan te verlaten, blijkt de verwerende partij niet aanmerking te nemen dat de eiser 13 jaar oud was, deze gebieden niet kent, nooit uit zijn eigen district vertrokken was en zou bijgevolg moeilijk in staat zijn om deze districten, provincies te herkennen en noemen.

De eiser legde evenals uit de moeilijke reisomstandigheden, die ook uitleggen dat hij niet in staat om de reis te zien:

"vanaf het huis waar oom afscheid nam, dan 2 nachten, dan reisden we per wagens, we waren in de koffer, we zijn aangekomen op een plaats na 2 of 3 uren, plaats met bergen, smokkelaar kwam en gaf me aan andere persoon om naar Iran te gaan en dan ging ik verder, ganse nacht gereisd" (NPO, p. 12)

"onder deken zat ik" (NPO, p. 13)

Indien de eiser niet kon zeggen welke maand van het jaar hij het land verliet, door het feit dat hij niet gefamiliariseerd is met de kalender, kon hij uitleggen dat hij tijdens de "heet zomer" het land is verlaten en dat zijn reisweg 6 maanden duurde (NPO, p. 8).

4) De activiteiten van de oom van de eiser met de Taliban

Verwerende partij beweert dat de verklaringen van de eiser over zijn oom maar over de activiteiten van zijn oom voor de Taliban ongeloofwaardig zouden zijn.

a) De eiser heeft geen bewijs dat zijn oom actief was bij de Taliban

Verwerende partij stelt vast dat de eiser geen vorm van bewijs kan neerleggen ter ondersteuning van zijn "blote bewering" dat zijn oom betrokken werd bij de Taliban.

Opnieuw, is dit critici niet serieus.

Welke vorm van bewijs zou de eiser kunnen neerleggen? lidmaatschapskaart bij de Taliban? Attest van een Taliban groepering dat die oom effectief actief is?

Dit element van de motivering van de beslissing toont opnieuw dat de verwerende partij zich baseert op verkeerde premissen en onredelijke verwachtingen ten opzichte van de eiser, om zijn medewerkingsplicht maar ook zijn geloofwaardigheid te toetsen.

b) De verklaringen van de eiser over zijn oom

Verwerende partij verwijt aan de eiser om niet veel te weten over zijn oom, zijn studies in Puli-Alam, zijn activiteiten bij de Taliban,... Zij stelt evenals vast dat toen zij de eiser een open vraag stelde om zijn oom te beschrijven, heeft de eiser meerdere keren gevraagd welke soort beschrijving nodig is, zodat de verwerende partij vier malen de vraag moest stellen.

De eiser heeft nochtans spontaan verschillende pertinente informatie kunnen geven over zijn oom:

- Hij is niet getrouwd (NPO, pp. 16; 23);
- Hij is ongeveer 25 jaar oud (NPO, p. 22);
- Hij heeft de madrassa afgemaakt en verklaarde dat hij wilde verder studeren in Puli-Alam; Betreffende deze studies, legde de eiser uit dat het moment waarop zijn oom verklaarde te willen verder studeren in Puli-Alam blijkt overeen te stemmen met het moment waarop hij begon te werken voor de Taliban ("hij zei vader dat hij wilde studeren en ging naar de taliban", NPO, p. 23). Het is bijgevolg niet uitgesloten dat zijn oom nooit studeerde in Puli-Alam maar die pretext gebruikt om zijn afwezigheid te rechtvaardigen.
- De eiser heeft ook een fysieke beschrijving van zijn oom kunnen geven;
- Betreffende zijn karakter, legde hij uit dat hij "goed" was in het verleden (NPO, p. 23).

Verzoekende partij begrijpt verder niet voor welke redenen de verwerende partij het nadruk zet op het feit dat zij vier malen heeft aan de eiser moeten vragen om zijn oom te beschrijven en verwijt aan de eiser om

te hebben gevraagd om deze vraag te verduidelijken en uit te leggen welke soort beschrijving de Protection Officer meent.

De gestelde vraag was inderdaad zeer algemeen en onduidelijk. De eiser werd aan het begin van het persoonlijke onderhoud uitgelegd het belang om de vragen goed te begrijpen en van een wederzijds begrip (NPO, p. 2). Het is bijgevolg normaal en conform met de instructies van de Protection Officer dat de eiser, die niet begreep wat van hem verwacht was, verduidelijkingen verzocht.

De verwerende partij mag bovendien moeilijk de schuld op de rug van de eiser zetten terwijl het is haar taak om de vragen aan te passen aan de leeftijd en maturiteit van de asielzoeker. De eiser is inderdaad pas 15 jaar oud en indien de vraag onduidelijk was, was het de verantwoordelijkheid van de Protection Officer om zijn vragen te verduidelijken en herformuleren.

c) De kennissen van de eiser over de betrokkenheid van zijn oom bij de Taliban

Betreffende de verklaringen van de eiser over de activiteiten van zijn oom bij de Taliban, zijn opnieuw de verwachtingen van de verwerende partij onredelijk en houden geen rekening met de context.

De eiser weet dat zijn oom actief was bij de Taliban enkel door het feit dat op 2 of 3 momenten, heeft zijn oom geprobeerd om hem te rekruteren. De eiser legde uit dat hij zich beperkt aan uit te leggen dat de Taliban goeie mensen waren en zou aan de eiser kunnen uitleggen om wapen te gebruiken (NPO, p. 23). De eiser legde evenals uit dat zijn oom hem gezegd heeft om dit niet te vertellen aan zijn vader "anders zou de Taliban hem vermoorden" (idem).

Zijn oom geeft geen verdere uitleggingen. De eiser heeft inderdaad duidelijk geuit dat hij niet geïnteresseerd was en heeft afstand genomen van zijn oom (NPO, p. 24). Het zou onlogisch zijn dat zijn oom verder bredere informatie zouden geven over activiteiten bij Taliban aan de eiser, die een jonge man van pas 13 jaar oud zou geven, terwijl die jongen geen verdere interesse toont om Taliban te vervoegen.

Indien de eiser zou een interesse hebben geuit om Taliban te worden, zou hij misschien meer hebben kunnen weten en zeggen over de betrokkenheid van zijn oom in die Taliban groepering. Het is niettemin niet wat is gebeurd en de eiser heeft geweigerd om Taliban te vervoegen.

Het zou in deze omstandigheden onlogisch zijn dat de eiser meer zou weten over deze geheime activiteiten van zijn oom.

De eiser heeft voor de rest natuurlijk geen vragen gesteld over de precieze activiteiten van zijn oom voor de Taliban, terwijl hij bedreigd werd door die oom en de eiser heeft duidelijk uitgelegd dat hij bang werd (NPO, pp. 23-24).

Het is voor dezelfde redenen normaal en begrijpelijk dat de eiser niet kan uitleggen aan welke activiteiten en strijd zijn oom heeft deelgenomen, samen met de Taliban.

De eiser legde bovendien verder uit dat er geen bolwerken zijn in de regio. Hij kende bijgevolg de Taliban die zich hebben voorgesteld bij hen en kon zeker niet zeggen aan welke precieze groepering zij toebehooren.

Opnieuw, wenst de verzoekende partij te herhalen dat de eiser enkel pas 13 jaar oud was om het moment van deze gebeurtenissen.

Het is voor de rest niet correct te stellen dat de eiser zou hebben verklaard dat zijn oom niet deelgenomen heeft aan grote aanvallen en dat het tegenstrijdig zou zijn met het feit dat hij beweert niks te weten over de activiteiten van zijn oom. De eiser enkel legde uit dat hij geen kennis heeft van grote aanvallen in zijn regio op het moment dat zijn oom actief was bij de Taliban ("nee er waren geen grote aanvallen daarbij taliban zeggen nier dat de taliban zijn", NPO, p. 24). Daarom, trekt hij ervan af dat zijn oom niet heeft kunnen deelnemen aan grote aanvallen, wat puur logisch is.

5) De problemen van de eiser met de Taliban

a) De ruzie tussen de eiser, zijn vader en zijn oom

Verwerende partij vindt tegenstrijdig dat de eiser zijn oom heeft geconfronteerd met het feit dat hij laattijdig thuis aankwam, terwijl hij al wist dat zijn oom actief was bij de Taliban.

Het zou bovendien niet conform met Afghaanse cultuur om zijn oom zo rechtstreeks te confronteren.

Opnieuw, maakt de verwerende partij een verkeerde en gedeeltelijke lezing van de verklaringen van de eiser.

De eiser heeft nooit gezegd dat hij zijn oom zou hebben confronteren en rekeningen gevraagd over zijn whereabouts.

De eiser legde uit dat zijn oom zou hebben gezegd dat hij naar moskee ging. Die dag, was zijn oom niet naar zijn zogenaamde lessen in Puli-Alam gegaan (dwz bij de Taliban) maar bleef thuis. De eiser en zijn vader waren zelf ook naar de moskee gegaan ("hij was die dag thuis en ging weg om naar de moskee te

gaan zei hij. We hebben allemaal in de moskee toen gebeden, hij ook en ik vroeg me af waar hij was want ik zag hem niet meer", NPO, p. 24). Toen zijn oom later van die verplaatsing naar de moskee terugkeerde, uitte de eiser zijn verbazing, voornamelijk door het feit dat het heel laat was en dat de eiser heeft de deur moeten openen voor zijn oom ("dat vroeg ik hem gewoon ik bedoelde net anders ik dacht bij vriend, ik opende de deur toen hij thuiskwam [...] Hij was buiten en de deur was gesloten", idem).

In zijn ogen, was de eiser niet onbeleefd. Dit was een simpele vraag. De eiser heeft niettemin blijkbaar, zonder te weten, een gevoelig onderwerp getroffen en de reactie van zijn oom bleek onevenredig te zijn. Ook de vader van de eiser uitte zijn verbazing en beschouwt niet dat de vraag van zijn zoon onbeleefd was.

Indien de eiser effectief wist dat zijn oom betrokken was bij de Taliban, was het niet zo voor zijn vader. De eiser werd inderdaad verboden om dit uit te leggen (NPO, p. 23). De eiser wist bovendien niet zo veel over deze activiteiten, aangezien de begrijpelijke voorzichtigheid van zijn oom om de eiser te benaderen voor zijn rekrutering.

Er bestaan bijgevolg geen tegenstrijdigheden in de verklaringen van de eiser.

Het is in tegendeel wel tegenstrijdig van de verwerende partij om de Afghaanse cultuur aan te roepen om het gedrag van de eiser ongeloofwaardig te verklaren, terwijl zij geen rekening houdt met die culturele context toen zij van de eiser verwacht dat hij meer informatie zou kunnen geven over de studies en activiteiten van zijn oom.

b) De redenen waarvoor de Taliban zich gericht tegen de eiser en zijn vader

Verwerende partij begrijpt moeilijk waarom de Taliban zich richten naar de vader van de eiser om de oom van de eiser terug te vinden.

Het is toch begrijpelijk, gezien de oom I. bij de vader van de eiser verbleef, onder zijn dak.

6) De actualiteit van de vrees

Verwerende partij vindt opmerkelijk dat de Taliban zich meerdere keren voorstelde bij de ouders van de eiser om hem terug te vinden, gezien de beperkte meerwaarde dat de eiser zou vormen voor de Taliban. De eiser kan natuurlijk het gedrag van derden moeilijk uitleggen. De eiser beschikt over weinige informatie. Hij weet enkel door zijn oom, uit een zeer summier telefonische oproep vanuit Servië, dat zijn familie nog in gevaar was en dat zij liever de contacten met de eiser zouden stopzetten.

De eiser stelt voor de rest vast dat hij niet ondervraagd werd over de verschillende bezoeken van de Taliban bij zijn huis, terwijl hij uitdrukkelijk heeft benadrukt, door een mail van zijn voogd, dat hij bereid was om omstandige verklaringen af te leggen over deze verschillende bezoeken. Indien de verwerende partij de opportuniteit aan de eiser had gegeven om deze gebeurtenissen in details te kunnen uitleggen, zou hij misschien de context en de realiteit van de interesse van de Taliban voor de eiser beter kunnen begrijpen."

(3) de motivering over de subsidiaire beschermingsstatus

Verzoeker zet uiteen wat volgt:

"De verwerende partij analyseert in zijn beslissing de situatie ten opzichte van de Provincie Logar en beschouwt dit, volgens EASO als "een provincie waar willekeurig geweld niet op grote schaal plaatsvindt". Verwerende partij maakt een gedeeltelijke lezing van deze rapporten. Bovendien, verwijst zij naar de provincie Wardak in het algemeen, terwijl de situatie tussen de verschillende districten van de provincie niet gelijkaardig is.

Volgens EASO report van juni 2019, is de situatie problematisch:

Dit verslag toont dat de district Pul-e Alam is, betreffende de veiligheidsincidenten, de meest problematisch, aangewezen in rood op de map van de provincie (p. 58).

De situatie in de provincie is beschreven als de meeste vluchtig:

"The province is said to be one of the most volatile" (p. 58)

"According to AAN's Obaid Ali, Logar has become a dangerous place to live for many residents. The number of violent incidents and assassinations of locals committed by Taliban has increased starkly. [...] Perhaps the larger number of displaced and civilian casualties stems from the Taliban's change in tactics, turning to larger-scale operations, but it could also hail from the ANSF's takeover of ground engagements from ISAF" (p. 60)."

"According to a source in Kabul, Logar's position on the 'insurgents' highway' from Pakistan to Kabul results in a higher than average ratio of foreign fighters. (491) AAN's Obaid Ali describes the presence of

foreign fighters, Pakistani Taliban, Chechens and Arabs as an 'aggravating factor'. This lack of local roots among the fighters coming and going likely contributes to the cruelty of attacks on civilians.” (p. 61).

In tegenstelling met wat in de bestreden beslissing, is het geweld niet voornamelijk gericht op “high profile” doelwit maar vormen de kinderen één van de belangrijkste delen van de slachtoffers:

“Several of the aforementioned incidents included mortars hitting civilian homes. In several incidents, children were among the casualties. (472) According to a source in Kabul, almost half of all victims in the first half of 2015 in Logar province were children. (473)” (p. 59).

De ernst van het willekeurige geweld moet bijgevolg geanalyseerd ten opzichte van het district van herkomst van de eiser en van deze elementen.

Bovendien, en conform met artikel 4 van de richtlijn kwalificatie, moet bovendien de beoordeling van de internationale bescherming rekening houden met “met diverse elementen betreffende het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker”. Dit heeft als gevolg, volgens de rechtspraak Elgafaji van EU Hof van justitie van 17 februari 2009 (C-465/07) dat “in voorkomend geval het bestaan van een duidelijke aanwijzing dat er een reëel risico is, zoals die welke in artikel 4, lid 4, van de richtlijn is vermeld; indien deze aanwijzing er is, kan de mate van willekeurig geweld die vereist is om voor subsidiaire bescherming in aanmerking te komen, lager zijn’.

In casu, wordt het niet bestreden dat de eiser zeer jong is.

EASO “Country Guidance: Afghanistan Guidance note and common analysis” van juni 2019 bevestigt dat scholen in Pul-e Alam gesloten worden door Taliban, wat een belangrijke aanwezigheid in de regio toont (p. 108).

Dit vormt een “persoonlijke omstandigheid” die versterkt het risico om slachtoffer te worden van ernstige schade.

De subsidiaire beschermingsstatus moet bijgevolg aan de eiser toegekend worden.”

2.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen. Een resem aangevoerde rechtsregels die verzoeker geschonden acht, en een theoretische uiteenzetting over een aantal van deze bepalingen laat niet toe om vast te stellen dat verzoeker een nood heeft aan internationale bescherming.

Verzoeker wordt niet bijgetreden dat er geen rekening werd gehouden met verzoekers bijzondere procedurele noden.

Hij verwijst naar zijn jonge leeftijd toen hij zijn land verliet, namelijk dertien, en toen hij in België aankwam, net veertien geworden. Verzoekers argumentatie dat hij geen wegbeschrijving kan geven of details over bijvoorbeeld de organisatie van zijn reis, strookt niet met zijn verklaringen dat hij vier Europese landen heeft doorkruist nadat hij uit Turkije vertrok, namelijk Bulgarije, Servië, Oostenrijk en Duitsland, vooraleer hij in België aankwam (Fiche NBMV; DVZ-verklaring, p. 11). Dergelijke verklaringen duiden erop dat verzoeker in staat is om een beschrijving te geven van regio's waar hij is geweest, ook al kent hij deze regio's niet. Een loutere verwijzing naar verzoekers leeftijd volstaat ook niet om een beoordeling te kunnen maken van verzoekers maturiteit om zich bepaalde zaken te kunnen herinneren die zich hebben voorgedaan. Zo blijkt verzoeker na de pauze in het persoonlijk onderhoud een aantal zaken te willen toevoegen over wat er in zijn dorp te zien is: *“ik begreep de vaag eerder over dorp niet zo goed, er is ook een bekende heuvel Boragay, benzinstation, madrassa Gumbasa, basis van Amerikanen shang”* (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 19). Ook dit geeft blijk dat verzoeker in staat moet zijn om met de ondersteuning die hij kreeg aan zijn medewerkingsplicht te voldoen.

Verzoeker houdt ook ten onrechte voor dat hij niet voldoende maturiteit heeft, omdat hij analfabeet zou zijn. Zijn analfabetisme wordt ontkracht alleen al door de gestileerde “Z” die verzoeker gebruikt voor de ondertekening van de vele documenten bij aanvang de procedure (Dossier overgemaakt aan CGVS, stuk 7). Het is evenmin aannemelijk dat hij door zijn vader werd verplicht om zich uitsluitend bezig te houden met studeren en nergens naartoe mocht gaan, om dan te verklaren dat hij niet naar school ging in zijn dorp, enkel naar de madrassa voor het ochtend- en middaggebed, waarna verzoeker de hele namiddag religieuze lessen kreeg (*Ibid.*, p. 19-20). Ook de objectieve landeninformatie beschrijft de situatie van niet-begeleide minderjarige vreemdelingen die naar Europa worden gestuurd, waarbij Afghaanse families die deze belangrijke beslissing nemen, op de hoogte zijn van de procedure die zij daar

zullen doorlopen (Landeninformatie, stuk 6, nr. 2): Afghanen zijn bekend met het feit dat minderjarigen meer kans hebben om een verblijfsvergunning te bekomen in het kader van een asielprocedure in het Westen dan volwassenen. Het feit dat verzoeker sinds zijn aankomst in België eind 2018 nog steeds geen enkel document kan voorleggen ter ondersteuning van zijn verzoek kan in deze context niet worden geloofd, evenmin als de bewering dat hij er niet in is geslaagd om contact te leggen met zijn familie.

Waar verzoeker nog steunt op de richtlijnen van UNHCR ter beoordeling van zijn kwetsbaarheid, merkt de Raad op dat, nog daargelaten het feit dat deze niet juridisch afdwingbaar zijn, verzoeker niet heeft aangetoond dat hij zich in een groep van vluchtelingen bevindt, wat bijvoorbeeld zo een objectief element zou kunnen zijn om de situatie van een minderjarige te kunnen beoordelen. Het belang van de situatie van verzoekers familie is *in casu* bijvoorbeeld relevant in de mate uit verzoekers verklaringen blijkt dat zij het niet nodig achtten om te vluchten en zij met verzoekers twee jongere broers en zijn zus nog steeds in Bedak, in Afghanistan zouden verblijven.

Evenmin blijkt verzoeker eerlijk over bepaalde objectieve elementen, zoals het bezit van een gsm. Uit de fiche NBMV blijkt immers dat verzoeker in het bezit was van een gsm toen hij in België aankwam.

Verzoeker legt bijgevolg vage, tegenstrijdige en ongeloofwaardige verklaringen af over vele relevante elementen, zoals zijn reisweg, zijn scholing, zijn familie en het contact met zijn familie, en voor deze relevante elementen brengt hij geen originele stukken ter staving bij, noch geeft hij een bevredigende verklaring voor het ontbreken ervan.

Verzoeker laat overigens de motivering over de passende steunmaatregelen die verzoeker kreeg ongemoeid:

“Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend.

Meer bepaald werd er u een voogd toegewezen die u bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van uw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van uw verklaringen rekening gehouden met uw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in uw land van herkomst. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

Verzoekers betoog dat de commissaris-generaal onvoldoende rekening zou hebben gehouden met verzoekers persoonlijke situatie en zijn culturele achtergrond, wordt omwille van het geheel aan voorgaande vaststellingen niet aanvaard.

2.3. Na lezing van het administratief dossier treedt de Raad de commissaris-generaal bij dat verzoeker er niet in slaagt zijn nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst stelt de Raad, in navolging van de bestreden beslissing, vast dat verzoeker geen documenten neerlegt ter staving van zijn identiteit, zijn familiale situatie en reisweg. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift aan dat hij geen taskara kon verkrijgen in Afghanistan en dat hij geen contact meer heeft met zijn familie. De Raad herhaalt dat objectieve landeninformatie de situatie beschrijft van niet-begeleide minderjarige vreemdelingen die naar Europa worden gestuurd, waarbij Afgaanse families die deze belangrijke beslissing nemen, op hoogte zijn van de procedure die zij daar zullen doorlopen (Landeninformatie, stuk 6, nr. 2): Afghanen zijn bekend met het feit dat minderjarigen meer kans hebben om een verblijfsvergunning te bekomen in het kader van een asielprocedure in het Westen dan volwassenen. Het feit dat verzoeker sinds zijn aankomst in België eind 2018 nog steeds geen enkel document kan voorleggen ter ondersteuning van zijn verzoek kan in deze context niet worden geloofd, evenmin als de bewering dat hij er niet in is geslaagd om contact te leggen met zijn familie.

Het verweer in het verzoekschrift vormt aldus geen verklaring voor verzoekers nalatigheid om enige documenten neer te leggen die zijn relaas kunnen staven. Artikel 48/6, § 1, van de Vreemdelingenwet schrijft voor dat verzoeker alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk moet aanbrengen, waaronder zijn verklaringen en alle documentatie of stukken in zijn bezit met betrekking tot zijn identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient. Het ontbreken van bepaalde elementen vormt een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van verzoekers relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan. Gelet op hetgeen voorafgaat, heeft verzoeker geen bevredigende verklaring gegeven voor het ontbreken van enige documenten met betrekking tot zijn identiteit en reisweg. De bestreden beslissing wordt bevestigd als volgt:

“Vooreerst bent u heden geenszins in staat uw identiteit te staven. U legt immers niet het minste document neer ter staving hiervan. U bent niet in het bezit van een authentiek Afgaans paspoort of taskara, noch andere bewijskrachtige documenten. Evenmin beschikt u over een kopie van dergelijke documenten. U legt evenmin documenten noch kopieën van documenten die uw vader, moeder, paternale/maternale oom(s) of grootvader toe(be)ho(o)r(d)en neer en die op zijn minst een indicatie kunnen vormen van uw familiesamenstelling en afkomst (CGVS, p. 7). Het CGVS heeft met andere woorden het gissen naar uw identiteit en familiebanden. Nochtans vormt het vaststellen van iemands identiteit, alsook het familiale netwerk van een niet-begeleide minderjarige vreemdeling, een essentieel gegeven in ieder verzoek om internationale bescherming. Op deze wijze hebt u uw identiteit niet aangetoond. U vertelt hier over enkel dat u geen documenten had en u geen kopie van de documenten van uw ouders meenam omdat u in een haast was, wat een weinig vergoelijkend excuus betreft. Verwacht kan worden dat u de nodige inspanningen levert om zoveel mogelijk documentatie aangaande uw persoon te verzamelen om zicht te bieden op uw identiteit. Indien uw familie meent dat u internationale bescherming behoeft om de redenen die u hier aanbrengt op het CGVS, kan verwacht worden dat zij alles in het werk stellen om alle nodige bewijsdocumenten aangaande u en uw familie mee te geven en/of na te sturen, of minstens een kopie van deze documenten.”

Het loutere volharden in zijn verklaringen over het verlies van het enige telefoonnummer dat verzoeker had, maar is kwijtgespeeld, en zijn onwetendheid over een manier om zijn familieleden te contacteren, werpt geen ander licht op de beoordeling van dit aspect in de bestreden beslissing. De uitleg in het verzoekschrift dat voor het gebruik van een mobiele telefoon in Afghanistan er ook een bereik moet zijn en het administratief dossier geen informatie werd bevat dat in verzoekers dorp een netwerk beschikbaar is, is niet dienstig. De bekritiseerde landeninformatie die overigens dateert van 2014 en dus op het vlak van telecommunicatie zeker niet de laatste stand van zaken weergeeft, gaat in op het gegeven dat smartphones alomtegenwoordig zijn in Kabul, maar dat een internetverbinding slechts voor weinigen betaalbaar is (Landeninformatie, stuk 7, nr. 6). Dit gegeven doet geen afbreuk aan de stelling in de bestreden beslissing dat mobiele telefoons wijdverspreid gebruikt worden in Afghanistan en de meeste huishoudens een of meer mobiele telefoons hebben. De Raad herhaalt in de verband dat uit de fiche NBMV blijkt immers dat verzoeker in het bezit was van een gsm toen hij in België aankwam.

De motivering van de bestreden beslissing is pertinent, correct en vindt steun in het administratief dossier en wordt, bij gebrek aan een dienstig verweer, integraal overgenomen door de Raad:

“Daarnaast zijn uw verklaringen over uw contacten met uw familieleden die achterbleven in Afghanistan dermate vaag en onsamenvattend dat er verdere bedenkingen rijzen bij uw daadwerkelijke profiel, familiesamenstelling en familiebanden. Door het afleggen van weinig coherente verklaringen over uw contacten met uw familie rijst het vermoeden dat u bepaalde informatie aangaande uw familie en uw bestaande familiale netwerk in Afghanistan of daarbuiten wenst te verbergen voor het CGVS en andere autoriteiten in functie van uw verzoek om internationale bescherming hier. Bovendien brengen deze vaststellingen uw beweerdte identiteit verder in het gedrang. Hoewel u beweert dat u heden geen contact meer hebt met uw familie in Afghanistan, bent u niet in staat te verduidelijken om welke reden u hier niet meer in slaagt (CGVS, p. 7). Dit blijft op zich een louter blote bewering van uwentwege. U verklaart dat u geen telefoonnummer hebt van uw familieleden in Afghanistan. Uw oom zou bij uw vertrek weliswaar zijn telefoonnummer op een papiertje hebben neergeschreven dat u in uw broekzak stak. Dat u dit telefoonnummer kwijtraakte toen u van kleren wisselde in Turkije en u daarom geen contact meer kan opnemen met uw oom, is weinig overtuigend en eerder een goedkoop excuus waar u zich achter probeert te verschuilen. Immers indien dit werkelijk het enige telefoonnummer van uw familie was dat u had (CGVS, p.8), kan verwacht worden dat u er niet alleen voorzichtiger mee was omgesprongen maar ook dat u al

het mogelijke deed om dit nummer te bewaren zoals bijvoorbeeld door het nummer uit het hoofd te leren of door elders te noteren zodat wanneer u het ene papiertje kwijtraakte u nog over andere middelen beschikte om uw oom te contacteren. Bovendien geeft u toe dat u tweemaal met de mobiele telefoon van de smokkelaar, eens vanuit Turkije en eens vanuit Servië, uw oom hebt opgebeld op dit telefoonnummer. Aldus dat u later dit telefoonnummer via deze smokkelaar niet recupereerde, houdt geen steek temeer u zegt dat de smokkelaar uw oom kende (CGVS, p. 9). U zegt hierover enkel dat de smokkelaar u het nummer niet gaf en hij het zou regelen, wat bezwaarlijk een verduidelikend antwoord kan worden genoemd. In dit verband, kan worden toegevoegd dat het weinig aannemelijk is dat u enkel over het telefoonnummer van één familielid beschikte na uw vertrek uit Afghanistan. Indien uw familie u uit Afghanistan stuurt en hiervoor veel geld betaalt, kan verwacht worden dat zij allerlei maatregelen treft om in contact te blijven staan met u, zodat uw familie kan opvolgen waar u bent en hoe het u vergaat. Aangezien u als niet-begeleide minderjarige vreemdeling alleen in België arriveerde en u hier alleen en zonder uw familie in een voor u vreemde omgeving verblijft, kan aangenomen worden dat elke familiale steun door middel van persoonlijke contacten erg betekenisvol kan zijn. Bovendien blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd dat mobiele telefoons in Afghanistan wijdverspreid gebruikt worden en de meeste huishoudens een of meer telefoons heeft. Volgens het Afghaanse Ministerie van Communicatie en Informatietechnologie, zijn er meer dan 23 miljoen mobiele telefoon gebruikers in Afghanistan. Ook is het gebruik van mobiele telefoons en smart phones in Afghanistan gangbaar geworden waardoor het makkelijker geworden is voor Afghanen in het buitenland om in contact te blijven met hun familie en netwerken in Afghanistan. Verder wordt in deze informatie bevestigd dat families over het algemeen goed geïnformeerd zijn over elkaar en dat Afghanen geweldig zijn in netwerken en het terugvinden van mensen. Aangaande sociale netwerken in Afghanistan stelt deze informatie dat diverse netwerken als familienetwerken maar ook netwerken gebaseerd op stam verbanden, religieuze verbanden, dorpsverbanden en andere constant en absoluut zijn in het dagelijkse leven van een Afghaan. Zo is het zeer moeilijk in te beelden dat een Afghaan volledig alleenstaand zou zijn, zonder contacten te onderhouden met familie of een ander netwerk. Het is echter de uitgebreide familie of het familiaal netwerk dat de centrale steunpilaar vormt binnen de Afghaanse maatschappij, deze kan aldus beschouwd worden als de belangrijkste bouwsteen van de Afghaanse sociale structuur. Binnen deze uitgebreide familie bestaat ook de wederkerige verplichting mekaar te helpen, waardoor de solidariteit onder de familieleden erg groot is. Het collectieve belang van de familie staat boven het individuele belang. Daarom ook is het in de meeste gevallen zo dat de uitgebreide familie als centrale sociale instelling de beslissing maakt om een minderjarige naar Europa te zenden en om van daar uit de familie te onderhouden. U haalt aan dat uw oom en uw vader u naar het buitenland stuurden en dat uw oom uw reis naar het buitenland geregeld heeft, dat erna alle contact met uw familie verbroken raakte is niet aannemelijk. Voorts is het in het licht van bovenstaande merkwaardig te noemen dat uw vader, moeder of andere familieleden zoals uw maternale oom F. en eventuele neven, niet over een telefoonnummer en (mobiele/smart phone) telefoon zouden beschikken waarop u contact kan opnemen met uw familie en dat zij u bij uw vertrek hun contactgegevens niet zouden hebben verstrekt. Toegevoegd kan worden dat uw beide maternale ooms in Logar als chauffeur werken zoals u verklaart en zij vaak naar het centrum reisden (CGVS, p. 17). Verwacht kan worden dat uw beide ooms uitgerust zijn met een (mobiele/smart phone) telefoon en u hen makkelijk kan bereiken. Uw vader was voorts werkzaam in een winkel in het districtscentrum Pul-e-Alam. Dat u heden aldus niet over de mogelijkheid zou beschikken om via de winkel waar uw vader werkt of de sociale contacten van uw vader via zijn werk in deze winkel zoals bijvoorbeeld via Z. die de eigenaar was van deze winkel en die ook een buurman van u betreft, het contact met uw familie te herstellen is ongeloofwaardig te noemen (CGVS, p. 18).

Vervolgens legt u evenmin eensluidende verklaringen af over uw eigen mobiele telefoon. U verklaart initieel dat u voor u naar België kwam geen mobiele telefoon had, maar er nu wel een heeft (CGVS, p. 5). Even later verklaart u dat uw oom u wel degelijk een mobiele telefoon gaf voor uw vertrek uit Afghanistan, wat niet coherent is aan uw eerdere verklaring (CGVS, p. 10 en 11). U beweert evenwel dat men uw telefoon en geld afnam in Iran, maar u herinnert zich niet meer waar dit gebeurde in Iran wat verder twijfels doet rijzen bij de waarachtigheid van deze bewering. Ook aangaande uw precieze contacten met uw familie na uw vertrek uit Afghanistan, legt u evenmin coherente verklaringen af. Zo zegt u dat u tweemaal telefonisch contact had met uw oom, met name een keer vanuit Turkije en een keer vanuit Servië (CGVS, p. 9). Nadien had u geen contact meer met uw familie. Hierbij gevraagd door het CGVS of u toen ook uw vader en moeder hebt gesproken, ontkent u dit (CGVS, p. 10). Even later in het persoonlijk onderhoud beweert u echter dat u de eerste keer, in Turkije, wel met uw vader hebt gesproken aan telefoon. Geconfronteerd met deze tegenstrijdige verklaringen, beweert u eerder in het persoonlijke onderhoud wel te hebben gezegd dat u met uw oom én met uw vader zou hebben gesproken. Dit wordt echter tegengesproken door uw eerder opgetekende verklaringen tijdens het persoonlijke onderhoud. Het feit dat u nog minderjarig bent kan het geheel van ongeloofwaardige vaststellingen met betrekking tot uw

verklaringen niet opheffen, immers kan ook van een minderjarige verzoeker verwacht worden dat hij een waarheidsgetrouw zicht biedt op zijn werkelijke situatie."

Verzoekers onwetendheid over zijn reisweg werd correct beoordeeld in de bestreden beslissing. Bovendien merkt de Raad op dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt over de organisatie ervan. Enerzijds geeft verzoeker aan dat zijn maternale oom de reis heeft georganiseerd (fiche NBMV), anderzijds zou zijn vader dit hebben geregeld (DVZ-verklaring, p. 10). Tijdens het persoonlijk onderhoud blijkt dat zijn vader en zijn maternale oom samen een regeling troffen voor de betaling van de reis. Er werd blijkbaar ook afgesproken dat in functie van de reis er een betaling werd gedaan, aangezien zijn oom met de smokkelaar had afgesproken dat die zijn geld kreeg eens verzoeker in EU was (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 13). Verzoeker heeft verder ook aangegeven dat hij in Turkije en Duitsland documenten heeft ontvangen (*Ibid.*). En over zijn verblijf in Servië weet verzoeker te zeggen dat hij er ongeveer vier maanden in een opvangcentrum in Belgrado heeft verbleven, zodat hij ook hiervan enig bewijs zou moeten kunnen bijbrengen. Verzoeker verklaarde dat er werd afgesproken dat de smokkelaar hem meenam naar een veilig land waar hij een toekomst kon opbouwen en dat de smokkelaar hem daarom naar België bracht, waar verzoeker wenst te studeren en te werken (DVZ-verklaring, p. 10).

De motivering van de bestreden beslissing is pertinent, correct en vindt steun in het administratief dossier en wordt, bij gebrek aan een dienstig verweer, integraal overgenomen door de Raad:

"Overigens blijkt dat u eveneens over uw reisweg van Afghanistan tot België uiterst oppervlakkig bent in uw verklaringen tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS, zodat ook de wijze waarop en de omstandigheden waarin u in België arriveerde allesbehalve duidelijk is en er geen geloof kan worden gehecht aan de door u beschreven reisweg vanuit uw dorp Bedak in Pul-e-Alam. U bent evenmin in het bezit van reisdocumenten of andere documenten met betrekking tot uw reis over land van Afghanistan tot België (CGVS, p. 13). Gelet op de duur van uw reis naar België, met name zo verklaart u dat het zes maanden duurde om vanuit Afghanistan België te bereiken, is het des te opvallender dat u nauwelijks op de hoogte bent van uw reisroute en ervaringen alsook dat u niet het minste bewijsstuk kan aanvoeren over uw reisweg en verblijven tijdens uw reisweg. Gevraagd te vertellen over de route die u nam nadat u uw huis in het dorp Bedak verliet, zegt u slechts dat u met uw oom tot een huis in Afghanistan reisde waar u afscheid nam van uw oom (CGVS, p. 8). U weet echter niet waar in Afghanistan dat huis gelegen was. U reisde vervolgens per wagen naar Iran. U weet niet via welke grensplaats dit gebeurde. U blijft verder het antwoord schuldig via welke dorpen, districten en plaatsen u vanuit uw dorp naar Iran reisde (CGVS, p. 13). Dat u onder een deken zat en niet buiten mocht kijken, is opnieuw een flauw excuus te noemen en geldt niet als verschoningsgrond voor uw onwetendheid aangaande uw reisroute."

Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging.

De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift niet de minste concrete poging onderneemt om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door hem uiteengezette vluchtrelaas, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen of argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel geheel in gebreke blijft. Hij beperkt zich in wezen tot het louter volharden in eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht.

Het geheel van de overwegingen van de bestreden beslissing wordt overgenomen:

"Vervolgens dient te worden opgemerkt dat u er niet in geslaagd bent uw ingeroepen moeilijkheden in Afghanistan, met name dat u gedwongen rekrutering vreest door de taliban naar aanleiding van uw ruzie met uw oom, geloofwaardig voor te stellen. Diverse onaannemelijkheden en vaagheden in uw verklaringen verhinderen immers dat hier geloof aan kan worden gehecht."

Hoewel u verklaart dat uw paternale oom I. betrokken was bij de taliban, kan u dat geenszins aantonen en blijft dit slechts een blote bewering. U legt geen documenten neer waaruit kan afgeleid worden dat uw oom daadwerkelijk actief is voor de taliban, noch getuigen uw verklaringen van een dermate doorleefdheid en geloofwaardigheid dat u aan de hand daarvan uw vluchtmotieven kan ondersteunen."

Volgens u zou uw oom I. zich ongeveer zes maanden voor uw moeilijkheden met de taliban aanvingen, hebben aangesloten bij de taliban. Uw oom gebruikte zijn studies in Pul-e-Alam als dekmantel voor zijn activiteiten bij de taliban. U weet echter bitter weinig over uw oom, behalve dan dat hij studeerde en lid van de taliban is. Gelet op de betekenisvolle rol van uw oom I. in uw vluchtaanleiding uit Afghanistan, kan verwacht worden dat u beter op de hoogte zou zijn over het doen en laten van uw oom I. Dat u dat niet bent, stelt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas sterk op de proef. Bovendien woonde u samen met uw gezin en uw oom I. in hetzelfde huis en had u aldus de mogelijkheid meer te weten over hem (CGVS, p. 15). Zo weet u niet waar in Pul-e-Alam noch aan welke school in Pul-e-Alam uw oom studeerde. Welke studierichting uw oom studeerde of welke lessen hij nam, is u tevens onbekend. Gevraagd te vertellen over uw oom I., wat voor persoon hij is, welke band u had met hem en welke band uw vader had met hem; is uw eerste reactie dat u de vraag niet begrijpt (CGVS, p. 22, 23). Wanneer het CGVS daarop vraagt uw oom te beschrijven, ontwijkt u opnieuw de vraag en vraagt u zelf welke soort beschrijving nodig is. Nogmaals de vraag geherformuleerd door het CGVS en gevraagd wat u kan vertellen over uw oom als u aan hem denkt, geeft u nog steeds geen antwoord op de vraag en stelt u opnieuw zelf een vraag met name of hiermee zijn uiterlijk wordt bedoeld waarop het CGVS dan vraagt zijn uiterlijk en innerlijk te omschrijven. Nadat het CGVS tot vier maal toe de vraag stelde te vertellen over uw oom, geeft u tenslotte een wel zeer bondige en weinig levendige omschrijving van uw oom. U zegt alleen maar over uw oom dat hij er uit ziet zoals u, hij is groot, heeft een baard en lang haar, hij was niet veel thuis, vroeg in de ochtend vertrok hij en pas laat kwam hij naar huis (CGVS, p. 23). Uw omschrijving van uw oom, die aan de basis lag van al uw moeilijkheden in Afghanistan en de aanzet vormde tot uw vertrek, bleef beperkt tot bovenstaande. Uw wel zeer oppervlakkige kennis over uw oom komt de geloofwaardigheid van uw verklaringen geenszins ten goede.

Uw kennis aangaande de activiteiten van uw oom bij de taliban of zijn rol bij de taliban, blijkt al even gering te zijn wanneer het CGVS hiernaar polst. Gevraagd te vertellen over de betrokkenheid van uw oom bij de taliban en wat u daar over weet, zegt u alleen maar dat uw oom u niet vertelde over zijn activiteiten. Verwijzend naar uw verklaringen dat uw oom u tweemaal of driemaal had aangesproken eerder om de taliban te vervoegen omdat het goede mensen zijn en dat uw oom u wilde leren hoe wapens te gebruiken, is het niet aannemelijk dat uw oom u niets zei over zijn activiteiten (CGVS, p. 23). Bovendien verhindert dit niet om op andere wijze te weten te komen wat uw oom precies deed bij de taliban. Het is merkwaardig dat u geen verhalen of anekdotes over het engagement van uw oom I. bij de taliban via uw vader, uw oom, andere verwanten of dorpelingen ter ore zijn gekomen temeer u uw asielrelaas stoelt op het profiel van deze oom. Verder gepeild naar de activiteiten van uw oom bij de taliban, zegt u nogmaals dat uw oom u daar niets over vertelde en voegt u eraan toe dat uw oom vocht tegen het Afghaanse leger en dat uw oom geheimen had (CGVS, p. 24). Behalve deze veralgemeningen, slaagt u er geenszins in concrete informatie te verschaffen over uw oom bij de taliban. Hierop gevraagd of u al dan niet aanvallen kent waaraan uw oom heeft deelgenomen, blijft u het antwoord op de vraag schuldig maar u blijkt merkwaardig genoeg wel te weten dat het om geen grote aanvallen ging wat enigszins bizar te noemen is aangezien u geen van de aanvallen waaraan uw oom deelnam kan omschrijven. Voorts weet u evenmin hoe en om welke reden uw oom zich aangesloten zou hebben bij de taliban. Uw kennis aangaande de taliban groepering waarvan uw oom I. lid is, blijkt al evenzeer louter algemeen en stereotiep te zijn wat niet in overeenstemming is met uw ingeroepen vrees. Immers, indien u daadwerkelijk werd gevisieerd door deze taliban groepering, kan verwacht worden dat u beter op de hoogte zijn over deze groepering en dat u alles in het werk stelde om meer te weten te komen. Over deze taliban groepering weet u enkel te zeggen dat de taliban nooit hun identiteit prijsgeven en zij overdag gewone kleren dragen maar in de nacht tulbanden dragen (CGVS, p. 24). Behalve deze nietszeggende omschrijving van de taliban groepering waarvan uw oom lid was en waarvan enkele leden meermaals naar uw huis waren gekomen op zoek naar uw oom, geeft u geen concrete informatie waardoor alle geloofwaardigheid van uw verklaringen dan ook zoek is. Nogmaals gevraagd wat u weet over deze taliban groepering zegt u slechts dat u de taliban leden die naar uw huis kwamen niet kent, u kon hun aangezicht niet zien maar weet wel nog dat het grote mannen zijn. U weet niet wie de commandant is van de groepering noch kan u namen van andere leden van deze specifieke groepering opnoemen. U weet verder niet vanwaar deze taliban afkomstig waren. Ofschoon u beweert dat er elke nacht een gevecht was aan de (militaire) basis van het Afghaanse leger en de Amerikanen, kan u ook dat niet aantonen. Gevraagd door het CGVS op welke plaats deze gevechten dan gebeurden, gebruikt u opnieuw een veralgemening en zegt u dat dit gebeurde in gans Logar, in andere dorpen en nabij de basis zonder dat u exacte plaatsnamen of dorpsnamen weet op te noemen. U ontkent dat er taliban bolwerken zijn in de regio. Rekening houdend met uw uiterst gebrekkige kennis aangaande uw oom, diens rol bij de taliban en de taliban groepering waarvan hij lid was en die u viseerden; kan er evenmin nog geloof gehecht worden aan uw ingeroepen moeilijkheden met de taliban daar deze onlosmakelijk verbonden zijn hieraan.

Met betrekking tot de start van uw problemen met de taliban, met name uw ruzie met uw oom, dient het volgende nog te worden aangestipt. Dat u uw oom confronteert met zijn late thuiskomst waarop uw oom u sloeg en uiteindelijk het huis verliet (CGVS, p. 20), is niet in overeenstemming te brengen met uw verklaringen dat u voordien al wist dat uw oom bij de taliban was aangesloten en dat u bang was voor hem om die reden (CGVS, p. 23). U was daarnaast ook bang voor uw oom omdat hij u al enkele keren gevraagd had om de taliban te vervoegen. In deze context, en a fortiori rekening houdend met de traditionele Pashtun tradities waaruit u stamt, is het wel zeer tegenstrijdig te noemen dat u als minderjarige neef uw oom bij zijn thuiskomst vraagt waarom hij het zo laat gemaakt had, waarna de ruzie met uw oom begon. Des te meer u zelf verklaart dat uw oom de gewoonte had om in de ochtend vroeg thuis te vertrekken en pas laat thuis te komen, en dat uw oom enkel thuis was om te slapen (CGVS, p. 24). Uw verklaringen zijn derhalve allesbehalve inhoudelijk consistent te noemen. Daarenboven getuigt het van weinig ernst dat de taliban uw oom thuis komen zoeken en daarbij open en bloot te kennen geven aan uw vader dat uw oom geheimen bewaarde en dat uw vader hem om die reden binnen 15 dagen diende te lokaliseren (CGVS, p. 21). Indien uw oom werkelijk waardevolle informatie bezat van de taliban, is het niet aannemelijk dat de taliban dat aan uw vader, die geenszins als een vertrouweling van de taliban kan worden bestempeld, prijsgaven.

Aangaande uw bewering dat de taliban ermee dreigde u in te lijven en op te leiden tot zelfmoordterrorist (CGVS, p. 26), kan in het licht van bovengenoemde uiteenzetting niet het minste geloof gehecht worden.

Toegevoegd kan worden dat het gegeven dat uw familie heden nog steeds in uw huis in het dorp woont en zij het volgens uw verklaringen goed stellen (CGVS, p. 9), de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen ondersteunt. Immers staat dit in schril contrast met de aard van de bedreigingen die de taliban jegens uw vader eerder hadden geuit. Zo beweert u dat de taliban uw vader een deadline gaf van 15 dagen waarbinnen uw oom diende gevonden te worden anders zou u worden meegenomen. Aangezien u heden in het buitenland bent en ook uw oom I. niet meer thuis gekomen is, is het gezien de brutaliteit waarmee de taliban tewerk gaat merkwaardig te noemen dat de taliban verder geen maatregelen nam jegens uw familie in het dorp en zij allen nog thuis wonen zonder dat zij noemenswaardige problemen met de taliban vermelden (pp. 10, 13, 21, 22). U verklaart enkel dat de taliban nog naar u zou vragen. Hierbij dringt de vraag zich op om welke reden de taliban het zo gemunt heeft op u en maanden na uw vertrek uit het land nog steeds naar u zouden vragen. Indien de taliban effectief een signaal wilde geven aan uw familie omdat uw oom verdwenen zou zijn, kan verwacht worden dat zij op andere wijze daad bij woord zouden gevoegd hebben en niet blijven vragen naar een jongen als u die tot zover geen rol speelde bij de taliban noch andere betekenis had voor de taliban. Om volledig te zijn, kan verwezen worden naar het feit dat gedwongen rekrutering door de taliban een zeldzaam fenomeen betreft. Informatie waarover het CGVS beschikt werd toegevoegd aan het administratieve dossier."

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen. Hij toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a) of b), van de Vreemdelingenwet.

Voor de aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus kan, met betrekking tot de vraag of hij terugkeer een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet loopt, een verwijzing naar zijn relaas evenmin volstaan. Hij moet enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist.

Uit de bespreking van verzoekers relaas blijkt dat hij zijn identiteit, reële verblijfssituatie en leefomstandigheden voor zijn aankomst in België niet kan verduidelijken. Verzoeker maakt hierdoor zelf het bestaan van dergelijk verband met zijn persoon onmogelijk. Aangezien het bijgevolg vrijwel onmogelijk is een correct beeld te krijgen van verzoekers werkelijke herkomst, is het dienvolgens evenzeer onmogelijk een correct beeld te krijgen van een eventuele nood aan subsidiaire bescherming.

De Raad kan hieruit enkel afleiden dat verzoeker zelf meent dat er in Afghanistan geen zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat hij bij een terugkeer naar dit land een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.5. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig oktober tweeduizend twintig door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP